[redacted]

І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. Шевченко

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200, з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 65. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 5-го КВІТНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, APRIL 5, 1974 No. 65. VOL. LXXXI.

Михайло Гентош 17-ий раз переобраний на голову Округи УНС Басейну Твердого Вугілля

Магоні Сіті, Па. — В неділю, 24 березня, тут у церковній залі св. Миколая відбулись річні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Басейну Твердого Вугілля, в результаті яких 17 ий раз з ряду одноголосно переобрано на голову Округи заслуженого союзового діяча — піонера Михайла Гентоша. Крім нього, до Управи ввійшли: Тимко Бутрей і Елізабет Сенкович — заступники голови, Галина Словік — секретар, Адольф Словік — касир, Іван Петрунцьо — організаційний референт, Стефан Поступак — референт зв'язків. До Контрольної Комісії обрані: Іван Кудрич — голова та Григорій Гайдамака і Євген Янковський — члени.

Михайло Гентош

Вичерпний звіт з діяльности Округи склав Михайло Гентош, а його доповнили секретарка Галина і касир Адольф Словіки. За словами касира — касове сальдо Округи на 31-го грудня 1973. р. виносило 180.00 дол. За Контрольну Комісію звітував Тимко Бутрей, який заявив, що згідний із звітами Управи і запропонував зборам удїлити вотум довір'я уступаючій управі, що і одноголосно схвалено.

Після звітів заступниця головного предсідника Марія Душник склала гратуляції управі за взірцеву працю в минулому році, згадала про найкращих секретарів-організаторів Округи, а відтак обширно інформувала про досягнення УНС в минулому році. Згадала зокрема про активність союзового жіноцтва в організаційній ділянці, а спеціяльно відмітила успіхи союзового жіноцтва Канади. Пані Душник інформувала рівнож про плян будови пам'ятника Лесі Українці на Союзівці, про присвяту Української Будівлі УНС та приготування до 28-ої Конвенції, що відбудеться в Філядельфії.

Асистент керівника організаційного Відділу Степан Гавриш інформував про загальний стан членської кампанії цілости Союзу та досягнення Округи. За його словами, рік 1973 був добрим роком для УНСоюзу, як у фінансовій, так і організаційній ділянках. В загальному здобуто 4,668 членів, яких перший раз в історії Союзу забезпечено на поважну суму — 11,249,000 дол. Округа сама здобула 136 членів, забезпечених на 262 тисяч дол. Здобуваючи 136 членів, Округа виконала членську квоту на 85% за що і одержала грошевий бонус в сумі 118.00 дол. За словами С. Гавриша, до здо-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Андрій Чопівський виграв правибори в Іллиной

Зіон, Ілл. — У вівторок, 19-го березня, тут відбулися правибори кандидатів на голову місцевого т. зв. „Пресінкт Комміттї" і ці правибори виграв молодий наш громадянин Андрій Фещенко Чопівський, який кандидував на списку Республіканської партії.

Андрій Ф. Чопівський

Андрій Фещенко Чопівський є студентом права і політичних наук в університеті у Лейк Форест в Іллиной. Він є сином д-ра Юрія і пані Софії Чопівських та внуком св. п. проф. д-ра Івана Ф. Чопівського і Константина та Марії Клепачівських. Українська громада округи з вдоволенням прийняла цей перший політичний успіх молодого члена Українського Народного Союзу.

Василь Шарван знову переобраний на голову УККА в Боффало

Боффало (М. Г.). — 25-ті Річні Загальні Збори Відділу Українського Конгресового Комітету Америки в Боффало відбулися в неділю, 31 березня ц. р. о год. 3-ій по полудні в Українському Домі „Дніпро". Представники місцевих українських організацій і товарист, які входять в систему УККА в Боффало, як теж і платники Українського Народного Фонду були присутніми на зборах. Зборами провадила Президія: інж. Богдан Мороз — голова, Ігор Чмола — заступник голови, мгр Михайло Депутат і Юліян Коссовський — секретарі. Після звітів, уділення абсолюторії уступаючій управі та жвавої дискусії, збори обрали нову Екзекутиву Відділу в складі: Василь Шарван — голова, д-р Андрій Дякун — заступник і референт зовнішніх зв'язків, мгр Іван Рішко — заступник і референт внутрішніх справ, Марта Гаврилюк — секретар, Михайло Мокрич — фінансовий референт, Михайло Лисак — імпрезовий референт. Василь Присгайко і Дмитро Мацьків — референти Українського Народного Фонду, Діяна Райца — референт молоді, Оксана Бережницька — голова допомогової секції, Юліян Конотопський, мгр Петро Пуцак, д-р Богдан Гарасим — вільні члени; Петро Поліщук, д-р Михайло Сайкевич, інж. Богдан Мороз — Контрольна Комісія; мгр Маріян Морозевич, мгр Михайло Депутат, Василь Сивенький — Товариський Суд.

Збори підтвердили факт, що українська громада міста Боффало є активною одиницею нашої спільноти на американській землі, дуже добре вив'язується із своїх обов'язків, а її провід, тобто члени Екзекутиви Відділу УККА, вповні вив'язались із усіх своїх обов'язків.

На закінчення голова Василь Шарван подякував делегатам за довір'я, закликаючи представників організацій до ще більш активної співпраці в користь цілої громади. Від себе голова запевнив присутніх, що постарається в цій каденції повести працю Екзекутиви ще краще як в минулих роках. Збори закінчено відспіванням „Не пора".

ПРЕЗИДЕНТ НІКСОН МУСІТИМЕ ЗАПЛАТИТИ 432,787 ДОДАТКОВОГО ПОДАТКУ

Вашингтон. — У середу, 3-го квітня, Білий Дім повідомив, що Податкова Служба рішила, що президент Ніксон повинен заплатити додатково 432,787 долярів податку за роки 1969-1972, та що Президент плянує заплатити цю суму, а також відсотки. Таким чином президент Ніксон мусітиме заплатити коло 465,000 долярів. Того самого дня Спільна Конгресова Комісія для Справ Внутрішнього Оподаткування оприлюднила звіт свого персоналу, згідно з яким президент Ніксон винен Податковій Службі 476,431 долярів, включно з відсотками. Хоча Білий Дім погодився заплатити вимагану Податковою Службою суму, то в своїм повідомленні в цій справі зазначив, що адвокати Президента радили йому оспорювати деякі твердження Податкової Служби, але він цього не плянує робити бо в грудні 1973-го року заявив, що підчиниться рішенню Спільної Конгресової Комісії. Як відомо, 8-го грудня минулого року президент Ніксон передав цій Комісії велику кількість документів про особисті фінанси, включно з його податковими зворотами, щоб Комісія перевірила, чи він повинен був у кількох випадках заплатити вищі податки. Тепер Білий Дім твердить, що Президент виконає свою обіцянку й підчиниться рішенню Спільної Комісії та заплатить вимагану Податковою Службою суму грошей.

У своїх рішеннях, що Президент винен додаткові податки, Податкова Служба та Спільна Конгресова Комісія відкинула ряд відтягнень, наприклад, 576-тисячне відтягнення за передачу Державному Архівові документів за час, коли Ричард Ніксон був ще віцепрезидентом ЗСА. Податкова Служба та Спільна Комісія рішили, що всі формальності, зв'язані з передачею цих документів, були закінчені після 25-го червня 1969-го року, а того дня почав діяти закон, який не дозволяє на такі відтягнення від заробітків. Крім того, Податкова Служба відкинула також відтягнення за ряд видатків, які не були зв'язані з офіційними функціями Президента, а, на думку Податкової Служби, були приватними видатками родини президента Ніксона. Таким чином, Податкова Служба відкинула відтягнення за приватні прийняття, неофіційні подорожі сім'ї Президента тощо. Крім того, Податкова Служба рішила, що президент Ніксон повинен був зголосити, як прибутки, покриття Урядом коштів направи його приватних хат в Сан Клементе, Каліфорнія, та у Кей Біскейн, Флорида. Цілий ряд інших відтягнень Податкова Служба та Спільна Конгресова Комісія також відкинули. Білий Дім, оприлюднюючи рішення Податкової Служби, заявив, що Служба також дійшла до переконання, що з боку Президента та його книговодів не було заміру поповнити обман.

Патриша Гирст „вибрала" терористів

Сан Франсіско. — Патриша Гирст, яка ще 4-го лютого ц. р. була схоплена так званою „Симбіоністською визвольною армією", в середу, 3-го квітня, заявила на магнетофонній стрічці, що вона „вибрала" залишитися із своїми викрадачами та „боротися за свободу пригноблених людей". Магнетофонний запис цих слів Патриші Гирст, а також її знімка з машиновою пістолею в руках, були передані терористами радіостанції в Берклей, Каліфорнія. Патриша, дочка голови газетного концерну Рандолфа Гирста, у магнетофонному записі також сказала, що „Симбіоністська армія" дала їй змогу вибрати: бути звільненою, або приєднатися до цієї „армії". Вона заявила, що „вибрала" терористів. Кілька годин після одержання цього магнетофонного запису батько Патриші, Рандолф Гирст, заявив кореспондентам, що не думає, що його дочка добровільно „вибрала" цих терористів, хоча його дружина підтвердила, що голос на магнетофонній стрічці є Патриші. Як відомо, коли Патриша була схоплена в лютому, то терористи вимагали та одержали від її батька великі суми грошей на закуп харчів для бідних людей. Гирст із власних фондів видав 2 мільйони долярів, а 4 мільйони були пожертвувані його корпорацією та зложені в банку на покриття майбутніх видатків. Поліційні чинники плянують далі продовжувати розшуки за Патрицією Гирст, бо твердять, що злочин схоплення був поповнений і винуватці мусять бути покарані, не зважаючи, чи Патриша тепер справді рішила залишитися з викрадачами, чи була змушена до такого „вибору".

Нюйоркська Асамблея проголосувала забезпечити пенсії всім робітникам

Олбані. — Нюйоркська стейтова Асамблея в середу, 3-го квітня, проголосувала законопроєкт, який має на меті забезпечити, щоб усі робітники в приватній індустрії, які працювали для своїх фірм 15, або більше років, одержали 100 відсотків належної їм пенсії. Досі часто траплялося, що робітники, які працювали для фірм навіть по 40 років, не могли одержати належної пенсії, а часами жадної, бо фірми закрилися, перенеслися, або пенсійні програми були зліквідовані. Проголосований нюйоркською Асамблеєю законопроєкт, який тепер піде до стейтового Сенату, має також на меті запевнити, щоб робітник, який відійшов з даної фірми ще перед своєю емеретурою, або перейшов до іншої компанії, одержав належну пенсію, якщо працював для першої фірми 15, або більше років. Думають, що стейтовий Сенат також схвалить цей законопроєкт.

ФОТОВИСТАВКА ПРО КИЇВ В ОН

Ню Йорк. – Постійне представництво УССР при Організації Об'єднаних Націй зорганізувало в приміщенні Генеральної Асамблеї ОН фотовиставку „Київ — столиця Української ССР". Дипломати, співробітники секретаріяту ОН, численні американські і чужинецькі туристи, пише „Культура і Життя" з 24-го березня ц. р., з великим інтересом знайомляться з її експозицією.

ПОГЕР ПРОГОЛОШЕНИЙ ПРЕЗИДЕНТОМ ФРАНЦІЇ

Париж.—Ален Погер, центровий президент Сенату, був в середу, 3-го квітня, офіційно проголошений президентом Франції, на місце Жоржа Помпіду, який помер попереднього дня. Хоча в країні було відомо про затяжну недугу президента Помпіду, що заставила його звільнитись від ряду обов'язків, тим не менше його смерть викликала загальне потрясення, а непевність щодо його наступника відбилася також на біржі. Проголошений президентом Ален Погер мав уперше проводити нарадами уряду, що мали відбутися негайно після похорону Помпіду в четвер, 4-го квітня. На цих нарадах мала бути встановлена дата виборів нового президента, що мають відбутися не раніше, як 28-го квітня, і не пізніше, як 5-го травня. Французька конституція постановляє, що вибір на опорожнене місце президента має відбутися не швидше, як 20 днів і не пізніше, як 35 днів після такого опорожнення. Згідно з тією ж конституцією, обов'язки президента в тому часі має виконувати президент Сенату з уваги на те, що у французькому уряді немає посту віцепрезидента. Приготовляючись до виборів, провідники французьких партій відбувають наради, розглядаючи можливості відповідної кандидатури на президента. Досі ще немає визначеного кандидата, хоча є багато охотників і це створює замішання та труднощі вибору.

Сподіються змін у внутрішній політиці Угорщини

Будапешт. — У висліді пленуму Центрального комітету угорської компартії 19-20 березня усунено одного з секретарів ЦК Резво Нірса, який упродовж останніх шести років відповідав за економіку Угорщини і був автором далекойдучих господарських реформ в країні, що нагадували якоюсь мірою реформи чехо-словацького лідера А. Дубчека. Разом з ним усунено також Ґіоргія Ацзеля, який керував усією культурною політикою Угорщини. Партійний офіційний орган „Непшабадшаг", коментуючи ці зміни, відзначив, що ніяких змін в політиці Угорщини не буде. Це зі свого боку підтвердив також угорський комуністичний лідер Кадар у своїй промові 28 березня. Не зважаючи на всі ці запевнювання, обзнайомлені з ситуацією в Угорщині вважають, що там відбуваються зміни на найвищому рівні, що мусітиме позначитися на угорській внутрішній політиці. Є мова також про уступлення самого Кадара, стан здоров'я якого не цілком задовільний.

Уряд ЗСА приділив $30,5 мільйонів на допомогу совєтським жидам

Вашингтон. — Державний Департамент ЗСА виасиґнував 30.5 мільйонів долярів на допомогу совєтським жидам, які емігрують на постійне поселення до Ізраїлю. І фонди були передані американській харитативній організації „Юнайтед Ізраель Аппіл", з якою Державний Департамент підписав контракт грошевої допомоги. Фонди, згідно з контрактовою угодою, мають бути вжиті на встановлення переходових еміґраційних центрів в Ізраїлю, побудови житлових будинків для іміґруючих совєтських жидів та центру медично - лікувального вишколу, як рівнож на фінансову допомогу поодиноким іміґрантам із Совєтського Союзу. Досі „Юнайтед Ізраель Аппіл" вистарався $74.5 мільйонів на допомогу жидівським еміґрантам із Совєтського Союзу.

Відбуваються переговори в справі Панамського каналу

Панама. — Еллсворт Банкер, колишній американський амбасадор до Південного В'єтнаму, прибув до Панами, щоб продовжувати переговори в справі нового договору між ЗСА та Панамою відносно Панамського каналу. Як відомо, 7-го лютого ц.р. державний секретар Генрі Кіссінджер і панамський міністер закордонних справ Хуан Так підписали „переддоговір", згідно з яким Панама мала б в неозначеному точно майбутньому одержати контролю - суверенність над Панамським каналом. Еллсворт Банкер і міністер Так тепер обговорюють подробиці остаточного договору між Америкою та Панамою в цій справі. Думають, що текст такого нового договору міг би бути виготовлений до кінця цього року, але не відомо, чи він буде схвалений Сенатом ЗСА, бо минулого тижня 32 сенатори підписали резолюцію, якою заявилися проти плянів Білого Дому передати контролю над каналом у руки панамського уряду. Для відкинення такого договору треба було б тільки голосів 34-ох сенаторів, тобто тільки два більше, ніж підписалися під резолюцією. Противники передачі контролі над Панамським каналом у руки Панами твердять, що канал розположений на американській, а не панамській території, бо ЗСА купили цю землю та підписали з Панамою в цій справі договір. Вони також вказують, що ЗСА вклали в розбудову та втримання цього каналу великі суми грошей. Натомість панамці вимагають, щоб їхній уряд мав контролю - суверенність над каналом, який перетинає їхню країну на дві частини. Переговори між речником Еллсвортом Банкером і панамським міністром закордонних справ мають закінчитися в п'ятницю, 5-го квітня.

Досліди української архітектури в УНІГУ

Секція дослідів української архітектури збирає інформації про нищення архітектурних пам'яток України в 1920-1950 роках: спомини, дати і обставини руйнування, фотографії знищених мурованих і дерев'яних церков, дзвіниць і інших будівель, фотографії деталів, фотографії руїн і т. п.

Всіх, хто має такі матеріяли прохається прислати їх на адресу УНІГУ. На бажання власників ту документацію, по відфотографуванні, буде їм негайно повертатись.

Листування в цій справі і посилки документів проситься спрямовувати на таку адресу:
Harvard Ukrainian Research Institute (Att.: Architectural Monuments) 1581-83 Massachusetts Avenue Cambridge, Mass. 02138.

ДЕЩО ЗБІЛЬШИЛОСЬ ЧИСЛО НАРОДИН В СССР

Москва. — „Литературная газета" з 27 березня опублікувала коментар до поточно статистики населення СССР, у якому стверджується, що „з 1970 року число народин в СССР почало знову збільшуватися". Автор коментаря В. Переведєнцев підкреслює, що таким чином виявилися правдивими прогнози совєтських демографів, які передсказували, що на початку 70-их років в СССР поправиться ситуація на відтинку населення, зокрема в европейських республіках СССР: РСФСР, Україні, Литві, Латвії, Естонії. Одночасно цей же автор інформує про обниження числа народин в азійських республіках СССР, де останній перепис виявив порівняно високе число народжень. Динаміку народжень в СССР з 1970 р. виявляє наступна табеля:

	Ч. народж.	Коефіцієнт народжень (нар. на 1000 осіб)
1960 р.	5341 тисяч	29,9
1965 р.	4253 тисяч	18,4
1969 р.	4087 тисяч	17,0
1970 р.	4226 тисяч	17,4
1971 р.	4372 тисяч	17,8
1972 р.	4404 тисяч	17,8

Даних за 1973 рік це нема, але як пише В. Переведенцев, в 1973 році „дітей родилося не більше, чим в 1972 році". До такого висновку він дійшов, враховуючи той факт, що в 1972 році шлюбів було на 126 тисяч менше, чим в 1971 році. Зокрема під кінець року — з жовтня до грудня 1972 року шлюбів заключено на 76 тисяч менше, чим у тім місяці минулого року".

Важливі статистичні дані по республікам. Автор пише, що „в країні є чималі райони — цілі республіки, з них дві — найбільші, де дітей стало більше! Коефіцієнт народжень в 1972 році був вищий, як в 1971 році, в РСФСР, в Україні і на Молдавії. Але нижчий — у всіх інших республіках. Зокрема помітно понизився він у всіх центральноазійських і двох кавказьких республіках, тобто якраз там, де перед тим народженість була особливо висока. Подібно сталося у цих автономних республіках РСФСР, де досі народженість була відносно висока.

Коефіцієнт народжень

	1971 р.	1972 р.
Узбекістан	34.5	33,2
Киргизія	31,6	30,5
Таджикістан	36.8	35,3
Азербайджан	27,7	25,6
Грузія	19.0	18,0
Дагестан (СФСР)	28,4	27,2
Чечено - Інгушія (РСФСР)	21.3	20,1
Кабардино - Балкарія (РСФСР)	19.8	18,2
Російська СРСР	15,1	15,3
Україна	15,4	15,5

Коментуючи ці статистичні дані, В. Переведєнцев пише: „демографи є однозгідні, що це означає скорий перехід на принципіяльно інший тип збільшення населення, перехід, що його вже раніше відкрито в Азербайджані, а який тепер почався в республіках Середньої Азії. Таким чином, райони низьких народжень і райони високих народжень йдуть назустріч, до середнього показника. В кінцевому підрахунку чисельність населення в країні залежатиме в найближчі роки від демографічної поведінки тих, які тепер у віці між 12 до 26 років, тобто тих, які народилися в 1947-1961 роках". В СССР є виразно тенденція до плянування народин. В 1972 році виявилося значно менше число народжень третьої до сьомої дитини, порівняно з минулим роком. Це в першій мірі стосується азійських республік, де звичайно сім'ї були досі багаточисельні.

Авта на чорному ринку в СССР

Москва. — Запотребування на автомобілі в СССР є відомою річчю, враховуючи відносно невелику продукцію авт порівняно з чималим попитом. Совєтські громадяни мусять ждати роками на нові авта, або робити заходи, щоб дістати їх „на чорно", чи, як в СССР говориться, „по блату". Брак нових авт запевняє задовільний збут на уживані авта, головний ринок на які находиться таки в Москві. Щоб купити уживане авто, мешканець, наприклад, далекої Грузії, чи Вірменії, звичайно їде до Москви, де за чималу готівку може купити уживане авто західньої марки. На московському ринку можна дістати уживані авта марки Пужо, Фіят, Ренолт, Мерцедес, Форд Фольксваґен. Найбільший попит є на Мерцедеси. Ціна на уживане авто марки Мерцедес з 1969 року, наприклад сягає 80,000 рублів, тобто за офіційним обміном яких 95,000 долярів або 320,000 німецьких марок. Чотирорічне авто марки Пужо на ринку в Москві коштує 14,000 рублів, тобто близько 17,000 дол. або 56,000 нім. марок. Нове, випродуковане в СССР авто марки Фіят коштує 5,900 рублів, але таке ж саме авто на чорному ринку вже уживане коштує не менше 8,000 рублів. Нові совєтські авта марки Волга коштують при доставі 9,200 рублів, ці ж уживані авта не менше 14,000 рублів. Старий Опель з 30-х років продано на чорному ринку за 2,500 рублів, а Форд з 1930 року коштував аж 3,000 рублів.

Як інформує „Шпіґель" з 25 березня, ціна на уживані авта не є ніякою перешкодою для покупців, зокрема тих, які приїздять з кавказьких республік, де населення є відносно найзаможніше, маючи змогу продавати на ринку овочі і ярину зі своїх присадибних ділянок. „Чорний ринок" в Москві є офіційно т.зв. вільним ринком, де над цінами наглядають державні інспектори. Вони встановляють максимальні ціни на авта, але цих цін ніхто не придержується, згдядно покупці виплачують визначену суму, а одночасно „приватно" доплачують різницю у ціні, що її вимагає продавець.

Конґресмен Волш закликає Конґрес збільшити шкільну допомогу для ветеранів

Вашингтон. — Республіканський конґресмен Віллім Волш із Ню Йорку у вівторок, 2-го квітня, закликав Конґрес схвалити законопроєкт, згідно з яким ветерани одержували б від федерального уряду до 600 долярів річно на оплату навчання у вищих школах. Виступаючи перед Комісією Палати для справ ветеранів, конґресмен Волш заявив, що американський ветеран Другої світової війни одержував тільки на оплату навчання стільки грошей, скільки теперішні ветерани одержують на покриття всіх коштів прожитку, включно з оплатою навчання. Конґресмен Волш сказав, що хоча Палата Репрезентантів минулого тижня проголосувала збільшити фонди на шкільну допомогу для ветеранів, то це збільшення не є вистачальним і треба призначити ще більшу суму.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Прірва між поколіннями

Насамперед засадниче ствердження: так звана „прірва між поколіннями" може бути новим окресленням, але в жадному разі не новою проблемою. Вона бо існувала, існує й існуватиме, як довго існує людський рід, і добре, що існує, бо без неї навряд чи був би прогрес в розвитку людства. Сьогодні „прірву між поколіннями' добачується в опозиції молодого покоління до „естаблішменту", але багато з тих, що сьогодні становлять наш естаблішмент, ще два-три десятки років тому з куди більшим завзяттям поборювали в Західній Україні „органічний сектор", що його творили наші батьки та який ми вважали за „ніж у спину революції".

Отже, справа не в „прірві", а в її оцінці та в нашому поступуванні. Суспільна бо активність дуже нагадує лікарську процедуру: насамперед дбайлива перевірка, опісля правильна діягноза й тоді відповідна рецепта. Тим часом, якщо слідкувати за нашим відношенням до „прірви між поколіннями", то можна прийти до висновку, що ми в нашій пресі, на наших зібраннях і в наших резолюціях виписуємо повно всіляких рецепт, але часто на підставі тільки дуже поверховної перевірки і без направду кваліфікованої діягнози. Ми формуємо „виховний ідеал", говоримо і пишемо про „збереження ідентичности" та безліч всіляких інших дуже добрих і шляхетних рецепт, але чи ми справді знаємо тих, для кого ми це все пропонуємо?

Деякі із телевізійних та радіових станцій переривають свої вечірні програми запитом: „чи ви знаєте, де тепер ваша дитина?" У наших турботах про наше доростаюче покоління напрошується запит: „Чи ви знаєте свою дитину?" Це саме відноситься і до суспільности: чи ми справді знаємо наш доріст? Як часто батьки помиляються в оцінці своїх дітей і тим самим у підході до їх виховання. Як часто ми забуваємо, що наші діти не є ми, що кожна людина це своєрідна республіка сама в собі, свій власний „суверен" й інстинктовно виступає проти втручання в її „внутрішні справи", до того часто несправедливого втручання. Отже, як сказано на початку: справа не в „прірві поколінь", якщо так взагалі можна окреслювати притаманну всім поколінням і по всі часи істину, що діти на свій лад тлумачать те, що діється дома, в громаді, в країні і світі, а тільки в правильній оцінці тієї істини та в правильних висновках.

Народження в Україні

Совєтська преса принесла деякі інформації про стан народжень в СССР, а в тому також в Україні, на кінець 1972 року. Ця справа важлива, бо, як знаємо, перепис населення в СССР з 1970 року виявив цікаві показники щодо зменшення природного приросту населення в загальному по всьому СССР і по деяким республікам. Згідно з цими даними, совєтські республіки в европейській частині СССР виявили зменшення природного приросту, а республіки азійської частини СССР — збільшення. Коли в цілому СССР коефіцієнт народин виносив 17,4 (на тисячу населення), то в РСФСР, Україні, балтійських республіках, на Білорусі і в Молдавії цей коефіцієнт був нижчий порівняно із загальносоюзним (дещо понад 15). В той самий час в азійських республіках цей коефіцієнт був подвійний — понад 30.

Дані на кінець 1972 року виявляють деякі зміни на краще, коли йдеться про европейську частину СССР, в тому й Україну, а погіршення в азійських республіках. Очевидно, ці пересунення в коефіцієнті ще дуже незначні, але вони демонструють тенденцію, як про це говорять совєтські демографи, до вирівнювання на відтинку народин між всіми частинами Совєтського Союзу. На основі прелімінарних даних за 1973 рік про число народжень, совєтські демографи інформують в загальному, що немає підстав припускати, що упродовж минулого 1973 року заіснували якісь більші зміни. Враховуючи зменшене число шлюбів в 1972 році в цілому СССР, зокрема під кінець 1972 року, демографи припускають, що коефіцієнт народжень втримається в пересічному на тому самому рівні.

Найважливіші висновки, що їх поробили совєтські демографи, стосуються питання т. зв. плянування родин. Низький коефіцієнт народжень в европейській частині СССР зумовлений тим, що родини обмежуються до одного-двоє дітей. Плянування родин почало поширюватися останньо в азійських совєтських республіках, що відразу віддзеркалилося в коефіцієнті народжень. В опінії демографів, ця тенденція в цілому СССР не буде маліти, а радше навпаки, — зростати.

Всі ці демографічні факти мають особливу вимову для України, населення якої понесло великі втрати в роки Другої світової війни, а тепер є об'єктом совєтської спеціяльної офіційної демографічної політики, яка має на меті з допомогою масових переселювань, вимішування населення тощо максимально послабити національну субстанцію української нації. Послаблення природного приросту серед українського населення в СССР тільки сприяє цим совєтським плянам. З цих міркувань вістку про деяке, хай і незначне, збільшення природного приросту треба оцінювати як позитивний факт.

Доля пропавшого з Мехіко американського дипломата далі не ясна

Гермасільйо, Мехіко. — Доля Джона Петтерсона, американського віцеконсуля в місті Гермасільйо, який пропав 22-го березня ц. р. ,далі не ясна. Речники американського консуляту заявляють, що Петтерсон був правдоподібно схоплений, бо кілька годин після того, як він вийшов із консуляту з одним чоловіком, правдоподібно американцем, консулят одержав записку від досі невідомої „Визвольної армії народу", яка вимагала за Петтерсона 500,000 долярів викупу. Записка мала ніби бути написана самим Петтерсоном, який заявив, що він в руках цієї „Визвольної армії" та що йому грозить „велика небезпека", якщо викуп не буде заплачений. З достовірних джерел стало відомо, що родина Петтерсона вже зібрала понад 250,000 долярів і старається зібрати решту. Але речники мехіканського уряду та поліції відмовляються підтвердити, що Петтерсон справді був схоплений, а тільки заявляють, що він „пропав без вісти". Думають, що мехіканські власті не хочуть дати конкретної відповіді про можливість схоплення, бо вважають, що ціла справа надто підозріла.

М. Мельник

ФІКЦІЯ І ДІЙСНІСТЬ

Невже ж два плюс два уже не є чотири? Того роду логіка мимоволі приходить на думку, коли читати аргументи приклонників „державности" УССР.

В домах для божевільних є люди, які декларують себе королями. Чи ті декларації можна трактувати серйозно? Нас запевняють, що в СССР є демократія, що Україна може вийти з СССР, що українські західні землі добровільно включились в СССР, що Українська Католицька Церква добровільно самозліквідувалась. Ми всі заявляємо, що це неправда. Чому ж тоді нам так тяжко повірити, що „уряд" УССР це такий самий пропагандивний блахман?

Усі ми погоджуємось, що українці не мають найменшого впливу на вибір адміністрації України. Як я вже згадував, першим секретарем КПУ може бути не-українець і ним може бути й найгірший ворог українців. А це значить, що адміністрація України виконує волю не-українців, а російського комуністичного уряду СССР. А як так; то де ж тоді уряд України? Як можна трактувати існування української „влади, народу і території" як аксіом, коли українська влада не існує? Як може існувати українська влада, коли українці з її вибором нічого спільного не мають?

Звичайно, знайдете й таких людей, які погоджуються з тим, що уряд УССР це фікція та які помимо того твердять, що фікцію ту добре затримати, бо її можна буде колись виповнити змістом. Того роду становище це незвичайно шкідлива політична наївність. Фікція уряду УССР не має найменших виглядів на те, щоб стати дійсністю. Натомість вона завдає нам багато шкоди. Совєтські пропаґандисти безперестанку обезброюють український загал твердженнями про суверенність і рівноправність УССР. За кордоном українські аґенти уряду імперії запевняють усіх, що національна проблема СССР розв'язана, бо є там федерація суверенних і рівноправних націй з власними урядами, які добровільно стали членами тієї федерації.

І як ми маємо на те відповісти? Маємо казати, що вони говорять правду? Якщо так, тоді за порадою приклонників уряду УССР такі установи, як СКВУ, УНРада, УККА та інші повинні принаймні частинно обвинувачувати український „уряд" УССР за русифікацію і посилене виселювання українців та насаджування росіян в Україні. Я кажу „посилене" з огляду на недавні декларації Брежнєва і Щербицького у Казахстані. Та який же ж у тому сенс? Невже ж деякі з нас цілком затратили почуття дійсности? Який український уряд, навіть при мінімум політичної автономії, з такою послідовністю і через так багато років брав би участь у ліквідації свого народу? Який український уряд толерував би поширення російської мови в цілому шкільництві і адміністрації УССР?

Коли ж Україна свого уряду не має, то яким чудом може вона мати своїх представників в ОН? Та ж представники ті виконують там волю не українців, а уряду СССР. Російський уряд СССР є, на думку нас усіх, нашим смертельним ворогом. Якщо так, тоді завданням представників УССР є не допомагати українським національним аспіраціям, а їм чим можна більше шкодити. І вони дійсно добре вив'язуються зі свого завдання. Вони не тільки представляють закордоном національну політику імперії як найкращу національну політику на тому обширі земської кулі, але й усіми засобами стараються нівелювати заходи вільних українців і навіть внутрі їх розкладати.

Вільним українцям варто б боронити існування представництва УССР в ОН тоді, коли б тепер, або в будучності представництво те приносило українським визвольним змаганням більше користи чим шкоди. Припустімо на хвилину, що президент Америки починає робити заходи для того, щоб УССР з ОН усунути. Чи вільні українці повинні б тому противитись? Я не думаю!

Це правда, що дехто з українців, зустрівшись із якимсь принагідним знайомим, що не має поняття про географію Східньої Европи, може йому сказати: „Як не віриш, що Україна існує, тоді подивись тільки на список членів ОН". Та того роду арґумент викликав би сміх на сходинах знавців Східньої Европи.

Отже, поза тією маленькою дрібницею (я маю на думці принагідного знайомого), я не бачу нічого, чим присутність УССР в ОН могла б українським визвольчим змаганням допомогти. Я теж досі не завважив ні одного серйозного арґументу, який мене переконав би, що членство УССР в ОН приносить нам більше користи чим шкоди. І тому, коли б якийсь президент Америки почав робити заходи, щоб УССР з ОН усунути, я його заходи в тому напрямі повністю підтримав би.

І врешті, д-р Іван Лозинський у недавній своїй статті у „Свободі" пише таке: „В Україні наші патріоти вважають, що УРСР — це держава, яка одначе не може виконувати суверенних прав..."

Цікаво, звідкіля д-р Лозинський знає, що ті люди думають?

Чи факт, що українські патріоти покликаються на „запевнені" конституцію права і пишуть листи до різних органів адміністрації УССР є українським урядом? Я не думаю, що одне з

(Закінчення на стор. 3-ій)

Марія Коць

ПРОБЛЕМА БАЗИ

У цій статті звертаю увагу читачів на унікальне відношення фундаменту, бази до суспільної надбудови. Також насвітлю значення деяких понять, які мають вирішну ролю і дають відповідь на деякі наші недоліки. Найперше про базу. Продуктивні сили і виробничі відносини, які визначають фінансово-господарчу структуру суспільства, становлять реальну економічну базу. Без бази не існує розвинуте суспільство, а його видатність, цілеспрямованість узалежнюються виключно від ступеня економічного розвитку бази.

Надбудова — це схеми релігійного, політичного, наукового, правного, суспільного елементів народної свідомости, яка покликає до життя відповідні інституції. Між базою і надбудовою існує постійний зв'язок, база ж формує надбудову, а роля надбудови визначається обороною інтересів бази. База бо — це продуктивний елемент громади - народу, буття якого визначає не саме хотіння існувати через вияв національної свідомости, але ... продуктивне буття визначає національну окремішність. На цій основі наладнуються співвідносини внутрі суспільства. Дивлячись на покликання бази і суспільної надбудови, знаходимо ключ до розв'язки внутрішніх проблем, які до цього часу ми розцінювали з позицій національної свідомости, а не інтересів бази. Будь це мова про українські поселення, будь це справа самостійности. Коли ж простежити, буде видно, що українська надбудова не мислить категоріями скріплення бази, та, взагалі, для неї база не існує, і тому надбудова губиться у голослівстві, намагаючись, звичайно, надробляти деклямативно - декляративною звукосилою, які не вимагають ніякої продуктивности, хіба, репрезентації, часто репрезентації себе самого. Жадоба себевияву згоряє у плутанині слів наших провідників, а з роками ми є свідками колосальних поразок. Відчуваємо — соціологи твердять — що нам приготована тут загибель. Базу не можна творити закликами, промовами, хвилюванням. Вимаганий постійний вклад труду, обчисленого плянування, продуктивного патріотизму, який не дозволяє людині стати цеглиною неукраїнської бази. Нищення духовости-надбудови починається там, де зруйнована продуктивна база. Наша надбудова виявилася цілком нетривкою. Наші втрати, від батьківщини почавши, а на відході молоді кінчаючи, є нічим іншим, як тільки браком сильної продуктивної бази. На нашу думку, голосні удари ворога по нашій надбудові, духових речниках, є тільки відвертанням нашої уваги від першочерговості потреб української бази, бо у такій слабій формі вона не може забезпечити цього співвідношення між базою і надбудовою.

Тривимірність українського інтересу лежить у ідейності, що наснажує до змагу; громадськості, чим підкреслюється напрям змагу; практичності, тобто завершення практичним ділом цілого змагу для добра громади. Самозрозуміле, що співвідношення капіталу до практичних потреб громади є у прямій пропорції. Громада, яка визбувається власного капіталу через набування продукту поза громадою — живе у постійному дефіциті. Отож, я хочу звернути увагу на непорушну важливість економічної бази. На ній виростає релігійне, політичне, громадське, культурне життя, як надбудова. Вона мінятиме свої позиції, свою структуру, видайність, залежно від поширення господарчої бази. Можна припустити, що надбудова сприяє формуванню бази, зате є певним, що база зміняє надбудову. Економічна структура громади є підставою надбудови й тому з таким запалом потрібно проповідувати розбудову української господарчої бази.

А тепер ствердження: у сучасному світі, фінансово-господарчі досягнення є показчиком життєздатности людини, родини, громади, народу. З убогим ніхто не рахується, а його прощацтво не викликає навіть співчуття. Українці — це єдиний, мені відомий народ, який не посідає культури господарчого мислення. Тим часом, справа фінансів важливіша всіх. Зберігайте тільки мову, релігію, родину, але, будьте нуждарями, чи підсилювачами чужої економіки — і ви є невільниками. У тому невільництві перебувають не лише українці на поселеннях, але в ньому нинішня Україна. Коли б з такою пристрастю хтось обороняв господарчі інтереси, як поети боронять право на вияв культури — ми, напевно втішалися б пошаною і правами нації. У моєму понятті — ми маса невільників чужих інтересів, типовий ринок збуту та постачання робочої сили.

Аби мене не посуджувано у голослівності, наведу дещо прикладів. Згідно з переписом населення з 1970 року у Ню Йорку живе 27,000 людей, які говорять українською мовою. Найбільша українська громада у ЗСА. Коли ж приглянутися до господарського розвитку, то видно, що поза кількома жалюгідними крамничками, похоронним заведенням, гіршим ніж у відсталому містечку, двома кредитівками, що може скооперували один відсоток усього нашого поселення — тут господарча вбогість. Убогість беззастережна.

Переїдьмо через ріку Гудсон у Юніон Сити, Н. Дж., куди переселилась десять років тому приблизно така сама кількість кубинців. Сотні крамниць, найголовніші купецькі дільниці повністю перебрані кубинцями. Еспанська мова домінує. Розгорнулись підприємства, фабрички. Їх шанують, як конструктивний елемент. Коли п'ять років тому я хотів зорганізувати їм кредитівку, показалось, що запотребування на капітал є таке велике, що кредитівка їх не влаштує, і, вони заснували Пан - Американський банк.

Американський коментатор, Майк Воллес, на телевізійній передачі „60 Мінут" довгенько звітував про поселення кубинців у Маямі, Фло., він сказав: „Немає такої роботи — від найнижчої до найвибагливішої — щоб кубинці її не робили. Працюють вони всюди, але всі зароблені гроші приносять на свою дільницю. Кубинець не купуватиме товару в некубинській крамниці. Коли ж ідеться про витрату грошей він їх витрачає лише в кубинському підприємстві".

Слідкуючи за розбудовою кубинської групи у Юніон Сити, стверджую, що не ведуть вони бойкоту чужих підприємств. Ніякого зусилля, закликів, погроз, чи хоча б потреби писати такі статті, як оця. Зрештою, такими також є жиди, їхня господарча активність і релігія рятували націю у розсіянні протягом двох тисяч років. Успішність кубинських громад переконує у потребі творення національного ґетто, а не навпаки, як суґерують ті, що, розпливишись, хочуть гуляти „на віддаль" від громади.

Коли ж кубинці звідусіль несуть гроші в кубинські підприємства, то, як назвати тих українців, що принципово уникають українських підприємств, шукаючи собі оправдання, мовляв, не можна дати українцеві збагачуватися, чи — мені туди далеко і т. п. Добре... як назвати ті особи, установи, парохії, що отримують фонди з українських джерел, а несуть їх у неукраїнські банки, крамниці? Чи це не явний злочин? Хто виплекав у нас такі риси господарчої нездисциплінованости? Читач скаже, що я безпідставно хвилююся. Ні! За переписом цього ж 1970 року в одній місцевості ЗСА живе 3,150 українців. Там є центральна українська установа, яка виплачує річно 530,000 (так, пів мільйона) долярів платень. Там тільки три особи є членами української кооперативної щадниці. Там голова і заступник УККА явно бойкотують українську установу. Там чільна українська родина з тижневим прибутком 450,00 долярів, а ощадностями в українській

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПОТРЕБА УКРАЇНСЬКИХ КНИЖОК В БРАЗИЛІЇ

„Книжка, Апостол!" Під таким наголовком поміщена в „Дитячому Додатку," жовтень 73 р. до тижневика „Праця", що виходить в Бразилії, стаття о. Рафаїла Лотоцького, ЧСВВ. У цій статті автор пише про потребу бібліотек в українських громадах та вказує на існування бібліотек при деяких парохіях, що мають по кількасот книжок в українській і португальській мовах, якими радо користуються мешканці даних місцевостей. Тут наведемо один відступ зі статті о. Лотоцького: „При кожній нашій церкві повинна бути бібліотека для наших людей, та кожний священик і кожна сестра тих осель повинні відчути обов'язок своєї совісти не лише, щоб заснувати наші бібліотеки, але й дбати, щоб наші люди читали і полюбили рідну книжку. В тому біда, що нам тут тяжко дістати українські книжки. Тепер з рідного краю немає мови ані можливості, щоб спроваджувати наші книжки, зате з Америки чи з Канади, це можна зробити. В Америці й в Канаді є наші добродійні товариства, що мають добре серце для наших людей, та радо присилають приношені, але ще добрі убрання для бідніших. Куди краще було б коли б ті добродійні товариства присилали для наших бібліотек при церквах українські добрі книжки і журнали, а це далеко успішніше вплине на розвій нашого культурного народного життя".

Тепер ми бачимо, які потреби мають наші поселення в Південній Америці, що їх ми мусимо задовольнити. Про потребу висилки книжок до Бразилії ми пригадували і дещо в цьому напрямі уже зроблено, але певно тому, що було багато прохань з Бразилії, більш вислано одежевих посилок: поодинокі організації і приватні особи річно висилають і висилатимуть і надалі сотки оцих посилок.

Ясно, що не вказано зовсім припинити висилку одежі, але згадуючи слова отця Лотоцького, трактуймо наших братів в Бразилії як таких, що потребують не лише одежі, а також духового корму. Тому до кожної посилки з одежею додаймо й книжки для дітей, молоді і старших та заповнімо ними хоча б одну третину кожної пачки, яку посилаємо до Бразилії. Із кожної хати зі своєї бібліотеки можна пожертвувати 1 - 2 книжки та й докупити дещо з нових видань. З цього буде величезна користь не лише нашим братам в Бразилії, але також це пожвавить попит на українську книжку у ЗСА чи в інших країнах вільного світу, бо в сотках пакунків, які постійно посилають наші організації і приватні особи, поплинуть до Бразилії і сотки українських книжок.

Зогляду на місцеві відносини в Бразилії, рішуче просимо не висилати книжок виданих в Совєтському Союзі, бо це могло б принести більше шкоди, чим користи. Маємо багато книжок виданих тут у вільному світі, які чекають читача і ними треба користуватися.

При цій нагоді ще одна суґестія тим, що листуються з українцями в Південній Америці. А саме, щоб до листів залучувати 1 - 2 витинки з українських часописів на цікаві теми з українського життя, бо зі сотками листів, можуть водночас і піти сотки статей до тих, що не мають українських часописів. Це ми практикуємо та за те нам дуже вдячні.

Суспільна Опіка
Головної Управи СУА

А. ШТЕФАН

Монс. АВГУСТИН ВОЛОШИН

У 100-РІЧЧЯ НАРОДИН БАТЬКА КАРПАТО-УКРАЇНСЬКОГО ВІДРОДЖЕННЯ.

5

У жовтні 1919 р., коли вже було ясно, що мадярський терор скінчився, А. Волошин зачав приготовляти акцію за приєднання „Угорської Руси" до України. Висилає автора цих рядків до Відня, щоб нав'язати контакт з Українською Парляментарною Репрезентацією. Волошин не приймає провідну позицію в Руській Народній Раді в Ужгороді, яка старалася про автономію в рамках Мадярщини, але підтримує братів Бращайків і рішення Всенародного Конгресу в Хусті дня 21. I. 1919. Але Українська Держава не встоялася і о. Волошин, щоби рятувати Карпатську Україну від поділу між мадярами, чехами і румунами, переводить злуку всіх „угро-руських" рад під головуванням д-ра Антона Бескида в Центральну Руську Народну Раду, яка приймає рішення американських русинів із дня 8. травня 1919 р. і проголошує злуку Підкарпатської Руси з Чехословаччиною. 12 серпня 1919 року А. Волошин був іменований членом „Директорії" на чолі з Гр. Жатковичем, тимчасового уряду автономної Підкарпатської Руси. В нових обставинах А. Волошин стає провідником „народовців", які в рамках Чехословаччини старалися забезпечити культурно-національний і господарський розвиток і матеріяльний добробут автономної української Підкарпатської Руси на зразок Хорватії в колишній Мадярщині.

По резиґнації Жатковича 15. березня 1921 року „Директорія" не була оновлена, і А. Волошин до 15. листопада 1925 не мав політичної функції. В міжчасі А. Волошин розпочав активну працю на полі господарсько-соціяльнім.

При видатній допомозі американських русинів і своїх співпрацівників 1920 р. засновує на принципах акційного товариства „Підкарпатський Банк" в Ужгороді з філіями в Мукачеві, Пряшеві, в Хусті, Ясіні, в Михайлівцях та Мараморській Солотвині. Цей банк фінансував ряд торговельних підприємств і їхніх операцій та затруднював і практично вишколював господарських діячів. Між довголітніми працівниками Підкарпатського Банку був на провідній позиції відомий письменник і поет Василь Гренджа-Донський. З інших господарських підприємств, що їх основником і душею був А. Волошин треба згадати фабрику виливання дзвонів „Акорд" в Ужгороді, фабрику свічок „Геліос" в Горянах, керамічну фабрику „Керамос", фабрику сірників у Чинадієві „Руські Сірники" та асекураційне товариство „Бескид" в Ужгороді. Ці підприємства дали багатьом карпатським українцям працю і заробіток.

В 1925-29 рр. А. Волошин був послом в Празькім Парляменті від „Християнської-Народної Партії", яка була у виборчім зв'язку з чеською „Лідовою Партією", щоб голоси не стратилися. В 1924 р. „Лідова Партія" дістала голоси Волошина, а 1925 „Лідова Партія" додала голоси зі своїх голосів „Християнській Партії" стільки, щоб її кандидата, о. Волошина, можна було вибрати. Як посол, Волошин домігся видання кооперативних законів чис. 130 і 131 з р. 1926 та розпорядків про їх введення для Закарпаття. Підкарпатські кооперативи,які були засновані за мадярських часів, мали свої вклади в Центральнім Дружестві в Будапешті. 1920 року мадярська валюта була настільки девальвована, що вклади підкарпатських дружеств в Будапешті стали безвартісні. Кооперативні закони уділили цим підкарпатським кооперативам державні позики і зробили їх знову активними.

В 1926 р. деякі словацькі посли започаткували акцію перенесення головного міста Закарпаття до Мукачева, щоб з тією хвилиною забрати Ужгород до Словаччини. Деякі русофіли підтримували цю акцію, бо в Мукачеві русофіли були сильніші, ніж в Ужгороді, який був у тому часі центром усього народовецького руху Карпатської України. Посол Волошин оборонив Ужгород і розкрив тайну словацької акції. У 1928 р. посол Волошин постарався, щоб закон про Конґруу — державна допомога до платні священикам — був поширений і на Закарпаття, як також і розпорядок, щоб користуватися церковними будинками і мастками.

У 1929-38 рр. А. Волошин не мав політичної функції, крім предсідництва Першої Української Центральної Народної Ради в Ужгороді, однак його визнавали не тільки народовці, але й деякі т.зв. тутешняки, а навіть і деякі русофіли — провідником-представником „Підкарпатської Руси". Губернатор К. Грабар (1877-1938), єпископ О. Стойка (1890-1943), сенатор д-р Е. Бачинський (1890-1946) та, очевидно, посли Юлій Гуснай і Юлій Ревай часто радилися з ним і просили про вислів його опінії в справах Карпатської України.

За цей час А. Волошин учив не лише в своїй школі, але й на з'їздах Просвіти, на Учительських Конґресах, на з'їздах Молоді, Пласту, на протиревізіоністичних вічах та посвяченні українських національних прапорів. Палко апелював він, щоб йти за Божими Законами і зберігати українські народні звичаї та традиції, а зокрема свій обряд та рідну мову.

(Продовження буде).

ПРОБЛЕМА БАЗИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

кооперативі всього 350.00 долярів. Тільки мала горстка мешканців є членами української кооперативи, а її майно за двадцять років (так, двадцять) ледве осягнуло півтора мільйона долярів. 248 членів мають заощадження менші як 50 долярів. Як воно виглядає за професіями, нехай послужать ці дані (нижче 50 долярів ощадностей подаю в дужках): урядовців 119 (нижче 50 дол — 55), екзекутивних урядовців 19 (13), учителів 20 (6), професорів 9 (7), лікарів (12) (7), інженерів 29 (16), кооператорів 15 (5), редакторів 8 (5), адвокатів 6 (5), робітників 125 (26), кваліфікованих робітників 78 (24), домашні господині 51 (10), молодь 193 (19). Із поданого видно, що чим вища освіта члена кооперативи, тим його господарча солідарність слабша. За моїм окресленням — дійсна національна свідомість інтеліґенції, оперта на діловості відносин до української бази, є нижча всілякої критики.

Що ж, дорогі читачі, прийдеться подумати нам разом. Чи будувати нам господарчі установи, підприємства і творити базу для нашої української надбудови, чи стати отак на боці і підсміхатися із труду, праці і посвяти тих, що повністю усвідомили собі оцей титанічний обов'язок і підіймають ці фундаменти, а то й й бувають розчавлені, як жертви ваших насмішок, байдужости і несвідомости. Гадаєте, що я пишу, щоб тільки розсипатись словами? Ні, я хочу вас переконати, переконати в цьому, що проблема глобального існування людства зводиться до пляномірного заспокоєння потреб взаємнозалежних собі факторів: бази і надбудови.

Ідентифікувати себе з українськими інтересами у розбудові української бази, — це не попадати у конфлікт із нашим довкіллям. Навпаки, це придбати собі права на повноцінну громаду і співтворця української надбудови, яка несе у людську скарбницю освіжуючі первні. Коли існуватиме природна широка господарча українська база, поставатимуть як доповнення, завершення наші надбудови. Коли ж вони нині „існують", то тільки у повітрі, завислі на ниточці творива комплексу меншовартости, репрезентанти побожних бажань.

Чи допоможе ця стаття? Забудеться? Г о с подарчий проґрес треба рятувати українською пресою, гутірками, студіями. Знаємо, що хто неспівдіє з нами — українськими господарниками — діє зловорожо проти українських інтересів. Тому ми не шукаємо часткового признання нам слушности, ні. Ми вимагаємо повного підпорядкування українським інтересам усіх, хто живе з українства, хто хоче називати себе українцем тут на поселеннях чи в Україні. Бо надбудову творять вибранці, але економічно - суспільну базу творять усі, без вийнятку, своєю господарчо - культурною солідарністю.

Інститут ім. св. Володимира

Одним з найбільших досягнень українців у Канаді в повоєнні роки було заснування важливого українського культурного центру в Торонто, який має назву Інституту імени Святого Володимира.

Інститут ім. Святого Володимира в Торонто — модерний п'ятиповерховий будинок у центрі міста, на одній з його широких просторих вулиць. На другому, третьому та четвертому поверхах у привітних, світлих кімнатах мешкають студенти українці, майже з усіх провінцій Канади. Вони вчаться в університетах та колеґіях у Торонто. На нижньому поверсі — велика, гарно устаткована вітальня з канапами, фотелями та столиками. Тут можна дивитися телевізію, читати українські газети, переважно ті, які виходять в Канаді та Америці, або просто погуторити з друзями. Підлога від стіни до стіни вистелена килимом. На стінах, так само як і на стінах коридору, їдальні та інших кімнат і заль, призначених для студентів — картини українських мистців Канади й Америки. Тут, майже без перерви, відбуваються мистецькі виставки: малярства, скульптури, кераміки й народнього мистецтва. Тут виставляли свої картини українські мистці В. Курилик, Т. Вирста, О. Мазурик, Ярослава Сурмач та інші.

У бібліотеці — багато українських книжок. Поверхом нижче є заля для концертів та каплиця.

Щороку, коли заходами міста влаштовується виставка народного мистецтва та самодіяльности етнічних груп міста Торонто, в Інституті приміщується один з українських павільйонів, під назвою Одеса, в якому тисячі гостей різних національностей протягом тижня оглядають експонати українського народного мистецтва та показ українських народніх танків. Звичайно, гості мають змогу тут і перекусити чи повечеряти українськими стравами.

Не дивно, що до такої приємної оселі молодь радо сходиться, щоб взяти участь у діяльності якогось гуртка, як наприклад: початкового навчання української мови, українознавства, співу, кераміки, вишивки, або й просто потанцювати. В цьому році плянується зорганізувати гурток гри на бандурі.

Та не тільки для молоді відкриті двері Інституту імени Святого Володимира. Вони відкриті для кожного, хто будь-яким способом спричиняються до зберігання чи плекання української культури.

Часто різні українські товариства та об'єднання влаштовують в Інституті мистецькі та літературні вечори. Тут відбуває свої сходини та влаштовує літературні вечори Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово" український студентський клюб Торонтонського Університету, редколеґія журналу „Студент", Спілка українських Журналістів Канади, Товариство Випускників Торонтонського університету, Товариство Лікарів та різні самодіяльні мистецькі групи.

Інститут імені Святого Володимира був заснований за ініціятивою та стараннями українців другого й третього покоління в Канаді — т. зв. Союзу Українців Самостійників. Він відразу здобув собі пошану не лише серед українського свідомого громадянства, але й чужинців.

Підтримуючи традицію наших колишніх колеґій та інститутів на рідних землях, Інститут став на канадській землі свого роду вогнищем українського культурного життя. Це четвертий з черги інститут такого типу в Канаді. В Саскатуні ще в 1916 році був заснований Інститут імени Петра Могили, в Едмонтоні з 1918 року існує Інститут імени Святого Івана, а у Вінніпегу в 1945 році був заснований Інститут імени Святого Андрія, який крім культурно-освітної є ще й релігійно-науковою інституцією. Там приміщується духовна Академія Української Православної Церкви. Раз на рік студенти всіх чотирьох Інститутів з'їзджаються на зустріч, на якій змагаються за першість у спортових змаганнях, дебатах, виступах драматичних та інших самодіяльних гуртків.

Директор Інституту імені Святого Володимира пан Василь Кирилюк — ділово симпатична людина. Він народився в Канаді, але твердо пам'ятає своє буковинське походження, жваво цікавиться всіма проявами життя на українських землях. У минулому він протягом 24 років служив при канадських повітряних силах у ранзі майора. Він добре володіє українською мовою. Його дружина Аделя Кирилюк — малярка. Деякі її стилізовані праці з українською тематикою можна побачити на стінах Інституту. Вона допомагає у веденні Інституту.

Багато доброго, цікавого й корисного відбувається в Інституті імені Святого Володимира в Торонто, за який кожний свідомий українець мусить бути гордий.

Світлана Кузьменко

Михайло Гентош 17-ий раз переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

буття бонусу найбільше причинилися Іван Петрунцьо, секретар 78-го Відділу, який зорганізував 49 членів, голова Округи та рівночасно і секретар 305 Відділу Михайло Гентош, зорганізувавши 34 члени, і секретар 90 Відділу Йосиф Сидор, який зорганізував 11 членів. Іван Петрунцьо дістав також грошевий бонус в точковій системі за минулий рік, здобуваючи 519 точок і зайнявши друге місце в Пенсильвенійському стейті в групі великих Відділів. Свою доповідь С. Гавриш закінчив наміченням організаційного пляну для цілости Союзу, а Округи спеціяльно. За його словами, Округа повинна до часу 28 Конвенції здобути щонайменше 75 членів, яких повинні дати в першу черґу конвенційні делеґати.

До зібраних промовив ще кандидат на конґресмена від Республіканської партії, відомий громадський діяч з тут народжених українців, Стефан Поступак. Він коротко з'ясував плятформу виборчої кампанії, заявивши, що вже найвища пора, щоб й українці, які нараховують майже два мільйони в Америці, мали своїх представників в Вашинґтоні. На закінчення відчитав копію телеграми, висланої до Москви на адресу перебуваючого там державного секретаря Кіссінджера в справі інтервенції для звільнення українських дисидентів, а головно д-ра Плюща і Мороза. Голова Округи Михайло Гентош склав за це ґратуляції Степанові Поступакові, а при тому закликав всіх до моральної і матеріяльної допомоги для кандидата. На внесок Тимка утрея, з Окружної каси призначено 50.00, як перший даток на фонд кампанії.

На закінчення зборів пані Марія Душник і Степан Гавриш вручили срібні і золоті відзнаки за здобуття більше чим 10 членів в ювілейному році „Свободи". Срібні і золоті відзнаки одержали Михайло Гентош й Іван Петрунцьо, а срібну Йосиф Сидор. Вони рівнож передали і чек-бонус на суму 118.00 дол. за виконання організаційної квоти на 85%. Наради закінчено спільною перекускою.

„РАДЯНСЬКА УКРНІНА" У БРАТИСЛАВІ

Братислава. — Як повідомляє пресова аґенція ТАСС, у Братиславі зорганізовано виставку „Радянська Україна сьогодні". На виставку були привезені численні експонати, що ілюструють „розвиток" УССР у галузях сільського господарства, освіти, культури і ін. Безліч експонатів виставки — вироби з кераміки, скла, фарфору, текстилю, різноманітні ґобелини, килими, покривала, скатерки, всілякі вишивки — „демонструють високу культуру виконання, народні традиції і великий художній смак". Виставку за перші два дні оглянуло більше як 700 осіб.

ФІКЦІЯ І ДІЙСНІСТЬ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

другим має щось спільного і мені трудно припустити, щоб ті люди дійсно вважали українським урядом ту пропагандивну фікцію, що її створив і втримує імперський уряд СССР. Подивімось на латвійську „республіку". Від 1959 до 1970 року кількість росіян зросла там на 27 відсотків. Внаслідок того тепер у Латвії є уже понад 30 відсотків росіян. Який латвійський патріот міг би припустити, що того роду політику встановив і здійснює латвійський уряд? Який латвійський патріот пропонував би своїм землякам, що лотишам треба, разом із їхнім „урядом", вести „реальну" політику, бо є добрі вигляди на те, щоб таким способом добитись більших здобутків для латвійської нації? Те саме з Казахстаном, де кількість росіян зросла за той самий протяг часу на 39 відсотків і де росіяни становлять 43 відсотки населення.

Отже, чи на основі якої логіки можна назвати національними урядами людей, які вводять в життя того роду національну політику? На якій основі можна вірити, що за допомогою реальної політики" можна виповнити ті „уряди" та їхні представництва в ОН реальним змістом? Чи й нам треба чекати аж кількість росіян в Україні дійде до 40 відсотків, щоб нарешті переконатись, що „уряд УССР собою в дійсності представляє?

Мінімальна передумова успіху реальної політики в Україні стала б дійсністю тоді, коли б КПУ стала автономною одиницею. Та щоб така річ могла стати дійсністю, ціла політична й державна структура СССР мусіла б змінитись. Вона мусіла б змінитись так, щоб російському урядові було неможливо за одним помахом пера українцям сьогодні щось дати, а завтра їм це забрати. Навіть і в парляментарному устрою цього досягнути не можна, бо росіяни, з огляду на їхню чисельну силу, завжди можуть усіх інших переголосувати. Того роду автономія стала б реальністю тільки тоді, коли б Україна була піднята до статусу Польщі чи Чехо - Словаччини.

На найближчу будучність така зміна цілковита нереальна. І тому твердження про „обмежену суверенність" УССР є не тільки до смішности нелогічні і безпідставні, але й політично наївні та небезпечні. Того роду становище дає підтримку ідеям реальної політики, яка комплетно нездійсима і тому шкідлива для змагань українського народу не тільки за самостійність, але й за своє існування.

Працівники вищих шкіл відбули нараду

Київ. — За повідомленням РАТАУ, тут відбулася „республіканська нарада" працівників вищої школи. Нарада тривала два дні 14-15 березня і на ній, як інформує пресова совєтсько-українська аґенція, „учасники обговорили актуальні питання розвитку вищої освіти в світлі рішень XXIV з'їзду КПРС і наступних постанов партії та уряду, накреслили конкретні шляхи дальшого вдосконалення навчального процесу, формування у студентів марксистсько-ленінського світогляду, підвищення ефективности наукових досліджень, зміцнення матеріяльно-технічної бази вузів". Головну доповідь на нараді виголосив секретар ЦК Компартії України В. Ю. Маланчук, який в основному зупинився над питанням „комуністичного виховання" студентів в обличчі щораз гострішої ідеологічної боротьби між капіталізмом і соціялізмом, мовляв, „вістря ворожої пропаґанди спрямоване насамперед на молодь, особливо студентську".

З глибоким сумом повідомляємо, що по короткій і тяжкій недузі, дня 2-го квітня 1974 р. упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДУНЬО

бл. п.

ПАВЛО КУЧЕРЯВИЙ

проживши 79 років.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 5-го квітня, в год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Івана Гасина, 4244 Old York Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ в суботу, 6-го квітня 1974 р. о год. 8:30 ранку з похоронного заведення до церкви Христа Царя, а потім на цвинтар Преч. Діви Марії на Факс Чейсі.

Горем прибиті:

дружина — ФРАНЦІШКА
діти: ІРИНА ЯВОРСЬКА з чоловіком ІЛЛЕЮ
ОЛІМПІЯ ПАСІЧНИК з чоловіком ІГОРЕМ і дітьми
шваґер в Румунії — о. Е. РОГОЖИНСЬКИЙ
шваґрова в Австралії — МАРІЯ КОШАРИЧ з дітьми
Ближча і дальша Родина в Европі й Америці

Замість квітів на могилу

св. п. Василя Михалюка

Члени 266 Відд. УНС ім. І. Франка в Амстердамі, Н. Й., з Родинами, зложили свої пожертви на „Церкву в Потребі".

По 10.00 дол. — Мирон і Домна Свідерський;

По 5.00 дол. — Ярослав Римар, Кость Бішко, Василь Яремішин, Іван Пастернак, Василь Селедець, Василь Баран, Ярослав Дулиш, Дмитро Римарук, Іван і Тетяна Коваль, Іван і Богдана Фурда, Софія Череватюк — дочка;

По 3.00 дол. — Михайло Бабяк, Стефанія Яремішин, Дмитро Олійник, Мирон і Теодора Кривулич, Осип С. Пацак;

По 2.00 дол. — Теодор Федаш;

По 1.00 дол. — Йосиф Макаровський, Ольга Челусняк.

Разом зібрано 84.00 дол. та переслано до Риму на руки Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого.

За Управу Відділу 266 УНС:

Осип Пацак, предсідник — Василь Труфин, секретар

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ

бл. п.

СОФІЇ з СЕРКЕСІВ ДУМАНОВСЬКОЇ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

у вівторок, 9-го квітня 1974 року

о год. 9-ій ранку в Українській Католицькій Церкві

св. ап. Петра і Павла

в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

Про молитви за Душу Покійної просять —

муж — БОГДАН
син — ЛЮБОМИР з Ріднею
дочка — ІРИНА з Ріднею

Вшановуючи пам'ять своїх Батьків Бл. Ілька і Марії Пристай і відзначаючи 10-ліття „Українського Історика"

ВИСОКОПОВАЖАНИЙ

Пан РОМАН Т. ПРИСТАЙ

З РОЧЕСТЕРУ

пожертвував на Видавничий Фонд „Українського Історика"

500.00 (п'ятсот) ДОЛЯРІВ

•

Фундаторові єдиного українського історичного журналу складаємо щиру подяку.

Управа Українського Історичного Товариства

В СЬОМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Незабутнього і Невіджалуваного ТАТА і ДІДУНЯ

бл. п. Миколи Сиротюка

посилаємо:

50.00 дол. — на Український Конґресовий Комітет Америки, а

50.00 дол. — на Наукове Товариство ім. Шевченка.

ТАНЯ СИРОТЮК,
СЛАВЦЯ К. ШУМЕНКО
і ҐЛОРІЯ ГАНЯ СМІТ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. д-ра Богдана Олесницького

на ФКУ при Гарварді

25.00 долярів жертвують

Ольга і Юліян МУССАКОВСЬКІ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашої Найдорожчої і Незабутньої МАМЦІ і БАБЦІ

бл. п.

АННИ БРОДИК

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в понеділок, 8-го квітня 1974 року

в НЮ ЙОРКУ — в церкві СВ. ЮРА, о год. 7:20 ранку;
в АСТОРІЇ — в церкві ЧЕСНОГО ХРЕСТА, о год. 8:30 ранку;
в ГЛЕН КОВІ, Л. Ай. в МОНАСТИРІ ОО. ВАСИЛІЯН;

в четвер, 11-го квітня 1974 року

в БРУКЛИНІ, Н. Й. — в церкві СВ. ДУХА, о год. 8-ій ранку.

Про молитви за Спокій Душі Покійної просять —

ОЛЬГА — донька
ІВАН — зять
МАРТА і НАТАЛКА — внучки

Українське Лікарське Товариство Північної Америки

ВІДДІЛ СЕРЕДНІЙ НЮ ЙОРК

повідомляє з глибоким жалем своїх Членів і Громадянство, що 26-го березня 1974 р. помер б. голова Головної Управи УЛТПА, визначний і заслужений лікар-громадянин

св. п.

Д-Р БОГДАН ОЛЕСНИЦЬКИЙ

•

Опечаленій Матері, Дружині, Дітям і Рідні висловлюємо глибоке і сердечне співчуття.

Святочне відзначення Миколи Міхновського і Ольги Басараб в Гартфорді

Вже від деякого часу 5-й Відділ ООЧСУ і Відділ ОЖ ОЧСУ тісно з собою співпрацюють, відбуваючи (в потребах) спільні засідання Управ, влаштовуючи імпрези і святочні сходини, що в результаті посилює загальну працю на користь Організацій Визвольного Фронту.

До одної із таких імпрез треба зачислити святочне відзначення 50-тих роковин смерти визначних особистостей українського націоналістичного руху сл. п. Миколи Міхновського і Ольги Басараб, яке відбулося в неділю, 17 березня 1974 року в залі Українського Народного Дому.

Дбайливо підготована програма та гарно удекорована сцена говорить, що аранжери цього свята високо оцінили наших націоналістичних діячів, та віддали їм заслужену пошану.

Відкриваючи святочну програму голова Відділу ОЖ ОЧСУ Софія Радьо в короткій формі згадала великі заслуги для визвольної справи сл. п. Миколи Міхновського і Ольги Басараб — героїні, яка згинула за цю ідею замордована катами в тюрмі. Повстанням з місць та однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять основника і реалізаторки українського націоналістичного руху.

Святочну, надзвичайно добре опрацьовану доповідь виголосив д-р Анатолій Ведрій, з якої учасники свята, чи не вперше, довідались про неодну цікаву річ з політичної діяльности Миколи Міхновського в політичному і суспільно - громадському житті.

В дальшій програмі свята подруга Галина Кебало виконала молитву — уривок з „Псальмів Давидових", а подруга Ірена Якимів віддеклямувала вірш „Пам'яті Ольги Басараб".

Несподіванкою в мистецькій частині був виступ жіночого хору ОЖ ОЧСУ, який при музичному супроводі Наді Кравець відспівав одну нову пісню „Вірність і любов до краю" — присвячену Ользі Басараб.

На тлі хору Мирон Колінський віддеклямував вірш „Мій народе", присвячений Миколі Міхновському.

Відспіванням українського гимну закінчено святочне відзначення визначних діячів українського націоналістичного руху.

П. Ш.

Збори Відділу ОДВУ у Філядельфії

Дня 24-го лютого 1974 р. відбулися Загальні Збори 12-го Відділу ОДВУ у Філядельфії при участи тридцяти членів. Порядком нарад проводив Андрій Шекерик. Після звітів і уділення абсолюторії уступаючій Управі під головуванням інж. Івана Харамбури — Номінаційна Комісія (ред. Микола Вайда) зголосила листу кандидатів Управи, яку Загальні Збори прийняли одноголосно. Головою Відділу став інж. Борис Ставничий, місголова Петро Кравчук, секретар Юліян Татунчак, скарбник Павло Майдачевський, пресовий реф. Микола Вайда, господарчий реф. Михайло Хомин, організаційний реф. Микола Ящук і референт молоді А. І. Харамбура.

Вільні члени: Микола Алексевич, Андрій Шекерик, Матвій Сужко,. Контрольна комісія: Інж. Іван Харамбура, д-р Віра Батюта, Юрій Аннюк, інж. Володимир Качор, Омелян Татунчак. Суд: д-р Богдан Гнатюк, інж. Михайло Нич, Іван Одежинський. В дискусії члени апелювали до кращого об'єднання та посилення співпраці для добра Організації і загальної справи. Добрими порадами прислужилися також члени о. Протопресвітер Степан Біляк та д-р Богдан Гнатюк. Після нарад продовжувалась ще свобідна гутірка при перекусці і чаю.

Ю. Т.

Загальні Збори Осередку СУМА в Джерзі Сиτі

У суботу 16-го березня 1974 року відбулися Загальні Збори Осередку СУМА ім. Лесі Українки в Джерзі Сиτі, Ню Джерзі.

Їх відкрив Антін Шубак сумівським привітом, і привітав усіх присутніх, зокрема представників Головної Управи СУМА — Володимира Костика, Зенка Гальковича та Олени Галькович.

Серед присутніх були також представники: голова місцевого Відділу УККА — д-р Евген Котик, голова Відділу ООЧСУ — інж Іван Кравчук, голова Товариства Рідної Школи — маестро Іван Цьолко, голова Кредитової Кооперативи — сотник Олекса Демченко, голова Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦ — Володимир Білик, представниця 71-го Відділу СУА — Галина Гаврилюк. Всіх представників молодь та члени-сенійори вітали гарячими оплесками.

До президії вибрано Зенка Гальковича на голову, Нусю Вох на секретаря і на почесних членів Володимира Костика, д-ра Евгена Котика, та Григорія Буру.

Друг Галькович подякував членам за довіря та попросив Марійку Ковбаснюк до відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів. За працю Осередку звітували: голова — Антін Шубак, булавна — Марійка Ковбаснюк,касир — Григорій Бура, секретар — Ірка Шеремета, голова Батьківського Комітету — Василь Бойко, та голова Контрольної комісії — Дмитро Вох. Голова підкреслив, що Осередок брав участь в місцевих імпрезах, маніфестаціях, у Злеті, таборуванні, та інших культурно-освітних ділянках.

Після обширних звітів та дискусії зі словом привіту виступали представники Організацій. Від місцевого відділу УККА та громади, склав подяку і признання членам Спілки Української Молоді за інтенсивну працю, голова Відділу УККА д-р Евген Котик. Інж. Іван Кравчук вітав Збори від ООЧСУ, Іван Цьолко від Товариства Рідної Школи, сотник Олекса Демченко від Кредитової Кооперативи, Володимир Білик від відділу Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦ, Галина Гаврилюк від 71-го відділу СУА.

Від ГУ СУМА виступив Володимир Костик, який в свойому слові підкреслив, що управа Осередку, як також і її члени, справді жертвенно працювали для розбудови Осередку та в загальному для розбудови СУМА. На закінчення В. Костик закликав усіх до активности бо тільки жертвенною працею можемо дійти до мети, яку визначили наші попередники.

Після так цінних привітів від Організацій, приступлено до обрання нової управи Осередку СУМА на біжучий 74-75 рік. На пропозицію Номінаційної комісії обрано нову Управу в слідуючому складі: Антін Шубак — голова, Володимир Ковбаснюк — місто-голова, Ліда Гаврилюк — секретар, Григорій Бура — касир, Нуся Вох — булавна, Марійка Ковбаснюк — референт дружинників, Надя Білик — головна виховниця, Оля Бойко — референт преси, Михайло Райш та Юрій Доманський — спортові референти, Члени: Дмитро Вох, Оленка Галькович, Ірина Шеремета, Василь Гева, Ірина Куца, Михайло Петрівський, та Петруся Шеремета; Батьківський Комітет: Василь Бойко, — голова, Галина Гаврилюк — місто-голова, члени: І. Загалькевич, Степан Білик, Оля Блетен, Павліна Бойко, Параска Шеремета, Іван Петрівський, Контрольна Комісія: Микола Шеремета, Василь Бойко, Степан Білик.

Голова Зборів привітав ново вибрану управу та попросив А. Шубака продовжувати Збори. Переобраний голова подякував президії за так ділове ведення Зборів, а членам за довіря, закликаючи до співпраці в наступній каденції всіх членів та симпатиків СУМА, обіцюючи оправдати активною працею поставлений на нього обовязок Голови. Збори закінчено відспіванням „Не пора". Після Зборів відбулося товариське прийняття, що його приготовили пані: Бойко, Шеремета і Блетен.

Нуся Вох

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ЮСЬКІВ — член УНС, Відд. ч. 476, Б-ва св. Михаїла в Гудсон Н.Й. Помер 7-го січня 74 р. на 83-ому році життя. Покійний народ. 5. березня 1892 в селі Головчинці, повіт Заліщики, Україна, і став членом УНСоюзу в 1925р. Полишив у смутку 3 сини, 3 невістки, сина Михайла, Теодора і Стаха; 5 внуків, 4 правнуки. Похорон відбувся 10-го січня на цвинтар Сиτі Парк Семетери в Гудсон.
Вічна Йому Пам'ять!
П. Маряк, секр.

СТЕФАН ІЛЬКІВ — член УНСоюзу, Відд. ч. 240, Т-ва Є. Коновальця в Клівленд. Помер 13-го січня 1974 р. на 77-ому році життя. Покійний народився в 1897 р. в Чистогорбі — Сянік, і став членом УНСоюзу в 1950 році. Полишив в смутку дружину Марію, сина Івана, дочку Анну в Канаді, сина Василя в Клівленді та близшу і дальшу родину. Похорон відбувся 17-го січня 74 р. на цвинтар в Торонті — Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Кігічак, секр.

МАРІЯ РУДИК — членка УНСоюзу, Відд. ч. 5 Б-ва св. Миколая в Асторії. Померла 19-го січня 74 р. на 85-ому році життя. Членка УНС від 1925 р. Полишила в смутку синів Івана і Теодора з родинами. Похорон відбувся 21-го січня 74 р. на цвинтар св. Михаїла в Асторії.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ВАЛЕНТИНА МАКІВСЬКА - членка УНСоюзу, Відд. ч. 116 Т-ва Вільні Козаки в Трентоні. Померла 28-го лютого 74 року на 75-ому році життя. Покійна народ. в 1899 р. в Болячів — Україна, і стала членкою УНС в 1958 р. Полишила в смутку дві дочки, зятів, внуків та правнуків. Похорон відбувся 4-го березня 74 р. на цвинтар св. Андрія в Савт Бавнд Бруку.
Вічна Їй Пам'ять!
Степан Шилкевич

ЮЛІЯ ЗАГАЄВИЧ — членка УНСоюзу, Відд. ч. 194 Т-ва Свобода в Ню Йорку. Померла 27-го січня 74 р. на 89-ому році життя. Народилася 1884 року в Болехові, Зах. Україна і стала членкою УНС в 1915. Полишила в смутку доньку і зятя, дві внуки та три правнуки. Похорон відбувся 31го січня 74 р. на цвинтар Фляглер Меморіял в Маямі, Флорида.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИХАЙЛО СЕРЕДИНСЬКИЙ член УНСоюзу, Відд. ч. 81, Т-ва сва. Петра і Павла. Помер 16-го лютого на 72-ому році життя. Покійний народ. 24-го червня 1902 р. і став членом УНС. Полишив у смутку дружину, доньку, сина і 5 внуків. Похорон відбувся 23-го лютого 74 р. на цвинтар св. Михаїла в Балтімор, М.Д.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ХМІЛЬ — член УНСоюзу, Відд. ч. 158, Т-ва Богдана Хмельницького в Брукліні. Помер 20-го січня 1974 р. на 52-ому році життя. Покійний народ. в 1922 р. в Деревні, пов. Жовква, Зах. Україна, і став членом УНС в 1949 році. Полишив у смутку дружину Катерину і дочку Анну зам. Годак. Похорон відбувся 23-го січня 1974 р. на цвинтар Сипресс Гіллс Цеметері, в Брукліні, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
О. Саноцький - секр.

ВАСИЛЬ ХАРЛІКОВСКИЙ — член УНСоюзу, Відд. ч. 115, Т-ва Тараса Г. Шевченка в Кентон, Огайо. Помер нагло на розрив серця на 59-ому р. життя. Пок. народ. 7-го січня 1916 р. в селі Кривотули в Зах. Україні, і став членом УНСоюзу 31-го серпня 1970. Полишив у смутку дружину Ядвігу і синів Иосифа, Миколу, Стефана, та дочок Христину, Ірину, Галину та Марусю. Похорон відбувся 9-го лютого 1974 на цвинтар Кальварія в Кентон, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Петро Бабич - секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 6-го КВІТНЯ 1974 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячзбори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі. На порядку: звіти фінансові, організовання членів, збирання чл. вкладок та інші справи. — В. Вутковський, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 7-го КВІТНЯ 1974 р.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 39 Відд. о год. 3-ій по пол. у відділовому бюрі УНДому. Членські вкладки можна вплачувати в суботу, від 7-10 веч., в неділю від 12-3 год. по пол. На порядку нарад: організаційні і конвенційні справи. — Управа.

ТАРЗАН Ч. 7098. Тарзан йде на ратунок носорогові

Тарзан спішно зв'язує кілька ліян...

Надіюся, що я не вийшов із практики!
Спокійно, Буто!

Тепер, Танторе, ми використаємо твою силу, щоб допомогти носорогові, який часами був твоїм ворогом!
Ага! Тепер я розумію!